

KNEZ
TRUBECKOJ:
„KI SE Z
MRHOVINO
REDE ...“

NA PLANINAH.

Idila. — Spisal Pavel Perko.

Zenske marnje in nič drugega! — Tako seveda bi rekel kdo, ki ga v predpustnem času ne zanima niti to, kdo se ženi in katera se moži. Seveda. Kdor je tako brezbrizen, da mu niti ni mar, ali bosta Osredkarjev Tone in Žobejeva Marjeta oklicana prihodnjo nedeljo ali ne, ta bo že rekel: Ženske marnje! Toda prihodnja nedelja je zadnja za tiste, ki hočejo biti poročeni še ta predpust. In zato ni brez pomena, ali bo kaj ali ne bo nič z Osredkarjevim iz Tuhinja in z Žobejevo s planin.

„Jula-a!“

— Ne sliši. Ali je gluha? Ali je pa katera druga?

„Jula-a! Ho-oj! Slišiš?“

„Kaj je?“

Bila je Jula. Na glavi je nesla jerbas, v jerbasu pa šopke za svatbo. Prosenova Liza jo je klicala z vrha planin dol v dolino. In Jula je slišala ter pospešila korake.

Bilo je v nedeljo popoldne. Tisto nedeljo popoldne je solnce sijalo tako toplo, da je celo sneg iz tisoč kristalov žarel v svet toploto in gorkoto.

„Jula, hiti! Jaz te čakam!“

Liza je sedela na štoru, ki je molel izpod snega. Vesela je bila. Vse je šlo posreči dozdej in Jula je bila trdno prepričana, da pojde naprej tudi.

In Dragarjeva Jula z jerbasom na glavi je bila istega prepričanja. Kako bi bila sicer naložila šopkov v jerbas, da jih ponese k nevesti Žobejevi.

Saj pa tudi res ni da bi nekaj obrekljivih besed, ki si jih izmisli kaka Reza Kobalova, moralo razdreti svatbo, ki je bila že čisto v tiru in ki je na njej imela biti Žobejeva Marjeta za nevesto, Prosenova Liza pa za družico. Seveda. Se ti izmisli Reza, da je njej obetal zakon. Obrekljivka! Ko vendar Tone morda vse življenje ni izpregovoril deset besed z njo! Pa bi njej obetal ženitev? Njej? Kobalovi? In vendar je Reza trosila govorico, in besede so prišle na uho ženinu Tonetu. Tedaj pa je nastala naenkrat zmeda in razburjenost! Ti vstane Tone in pove nevesti Marjeti, da bo tožil Kobalovo in da se mora svatba odložiti toliko časa, da dobi on zadoščenje pred sodnijo. Ta bi bila lepa! Zavoljo ene Kobalove, ki o njej ves svet ve, kako je obrekljiva! A Tone trdi venomer, da bi ga v zakonu pekel vsak pogled od strani Marjete, ako ne opere svojega dobrega imena, preden se poroči... Taka nespamet! Marjeta pa joka in ljudje govore, ko bi vsega tega treba ne bilo. — Ne boste! Vse bo še dobro! Vse se mora poravnati!

„Ho-oj! Jula, hiti!“

„Saj hitim.“

Glas je bil že dokaj bliže.

Naproti ji grem! se je odločila Liza. In je odhitela po snegu, da se je dvigal oblak snežnega prahu in je pršalo na vse strani.

„Imaš šopke, Jula?“

„Imam.“

Jula je postavila jerbas na tla. Dvoje strogih Lizinih oči je premotrilo šopke drugega za drugim. Skrb družice mora biti, da so šopki lepi in